

den fødekæde, der samlet udgør teaterlandskabet. Udover at sikre alsidigheden genererer hvert led, det vil sige hvert teater, publikum; des større alsidighed og udbud des flere publikummer. Derfor er det vigtigt, at der ikke lukkes teatre, samt at eksisterende scener udnyttes bedst muligt.

b) I dansk teaterpolitik benytter man »armslængdeprincippet« i relationen mellem dem, der vurderer kvaliteten af teaterkunsten, og dem, der bevilger midlerne til samme. Dette sker for at sikre, at teatret kan fungere på egne præmisser inden for de økonomiske og politiske rammer. I forbindelse med etableringen af det nye kunstråd skal det sikres, at det er fagudvalget for teater, der har den bevillingsmæssige kompetence.

Ad 3:

a) Et centralt spørgsmål i kulturpolitikken har til enhver tid været lighedsbestrebelse – hvordan man sikrer lige adgang til kultur for alle og størst mulig kulturel frihed for den enkelte – og dermed undgår kulturelt betingede sociale skel i samfundet. Et af de primære velfærdsøkonomiske argumenter for offentlig kulturstøtte er derfor princippet om omfordeling af offentlige goder – det vil i dette tilfælde sige lige muligheder i befolkningen for adgang til teaterudbud og -aktiviteter.

Dette princip er søgt varetaget gennem decentralisering af kulturinstitutioner, billettilskud til forskellige publikumsgrupper osv.

Siden 1960'erne er der i vid udstrækning foregået en demokratisering af kulturudbuddene. Dog viser flere undersøgelser, at teaterpublikummet stadig er meget elitært: Det er primært folk med højere uddannelse og indkomst, der benytter teaterudbuddet. Derudover viser udviklingen, at teaterabonnementsordningen gradvis udhules, og at ordningen på flere områder virker mod sin oprindelige hensigt. Derfor er der grund til en revurdering af abonnementsordningen, jf. Socialdemokraternes netop fremsatte beslutningsforslag om revision af teaterabonnementsordningen.

b) Uddannelse er en af de primære faktorer for kulturvaner, og kulturvaner etableres tidligt i livet. Derfor er der behov for en intensiveret kulturindsats via daginstitutionsområdet og skole- og uddannelsessystemet, gennem et tættere samarbejde mellem Kulturministeriet og Undervisningsministeriet. En forbedret kulturindsats i skolerne kunne komme til udtryk i for eksempel dramaundervisning og anden inddragelse af teater i undervisningen.

Ligeledes skal turnéteater til skoler og uddannelsesinstitutioner styrkes og målrettes.

Der skal støttes op om og skabes rammer for initiativer både i teatermiljøet og på arbejdspladserne til brug af teater i arbejdsplads- og erhvervsudvikling. Dette skal ske både ved, at mulighederne for at anvende dramatiske værktøjer i udviklingsforløb på arbejdspladserne forbedres, og ved, at der skabes bedre mulighed for, at teateroplevelser kan være en del af virksomhedernes personalepolitik. Drama og teater kan med stor fordel anvendes i udviklingsprocesser i virksomheder. Forumteater, professionelle skuespillere i aktivt samspil med medarbejdere og ledelse, kan have en ny udviklende betydning for de involverede, og teatret får en helt ny skueplads i samfundet. Det vil kunne skabe et større engagement og stærkere samvær medarbejdere og ledelse imellem.

c) For at sikre den geografiske spredning af teaterudbuddet er det nødvendigt, at tilgængeligheden og formidlingsindsatsen i provinsen sikres. Teaterforeningerne har en væsentlig rolle i formidlingen af teatret i provinsen. Det er nødvendigt, at det entydigt formuleres, hvilken rolle og funktion teaterforeningerne skal have i fremtiden. Derudover er der stort behov for en professionalisering af teaterforeningerne.

Endvidere skal der skabes bedre muligheder for, at teaterforestillinger kan komme på turné over hele landet.

Ad 4:

a) I dag er der et uforholdsmæssigt stort fokus på de enkelte teatres belægningsprocenter. Teatrene bliver i vid udstrækning bedømt på deres evne til at trække publikum til forestillingerne – og det samlede teaterlandskab bliver ligeledes vurderet på, i hvor stor udstrækning et større eller et mindre publikum benytter sig af udbuddet fra én sæson til en anden. Denne fokusering er problematisk: Belægningsprocenten siger ikke umiddelbart noget om teatrets eller forestillingens kvalitet, hvad angår udviklingen af kunsten og tilskuerne. Derfor er den kvalitative vurdering i bevillingsprocessen essentiel og nødvendig.

b) I den store fokusering på teatrenes belægningsprocenter kommer økonomi og administration til at indtage en uforholdsmæssigt central rolle i driften af teatret. Den tid og de midler, der kunne udnyttes til udvikling og skabende kunst, bliver i stedet brugt til administration. Derfor er det vigtigt, at der i en ny teaterlov skelnes klart mellem bevillingerne til administration og henholdsvis kunst og udvikling.

I forbindelse med denne adskillelse af bevillingerne skal det tydeliggøres, hvilke udgifter der skal betegnes som administrative, for på denne måde at sikre det enkelte teater et basisbeløb til drift og administration.